

עלי מרפא
שער הגליון
יין הנגרי
למעשה
בני היכלא

- שמחה וגעגועים
- הציאה ממצרים הפרטי
- קירוב רחוקים
- איך שרה' מנהיג את העולם - - -
- רבי דוד'ל לעלבער זי"ע
- התורה הזמנית:
- לבקש שלום: עבודה הכרחית!
- אם יאמר לך 'אדם, מי זה?'
- הצעקה טאלת
- חידוש הירח שבנפט!
- פעולה ופעולה מצטרפין
- יגיעה מתוקה
- הלכות יחוד ב.

דרכי נועם
טעם גן עדן
בוכבי אור
עומק הפרשה
חנך לנער
שאל בני
הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

תשמח במה שזכית כבר ותתגעגע אל השאר.

ב"ה יום א' י"א תשרי תקצ"ב

פְּשֵׁהוּא יִתְבַּרְךָ מְרַחֵב קֶצֶת אֶסוּר לְהִסְתַּפֵּק בְּזָה, וְקַל לְהִתְחַנֵּן וּלְהִתְגַּעְגַע בְּכָל פַּעַם עַל הַשְּׂאָר, מִה שְׂחָסֵר לוֹ עֲדִין בְּעֵבֻדוֹת ה', בְּפִרְט שְׂעָדִין חֶסֶר לֹא הִרְבָּה הִרְבָּה, אֵךְ אָמַר שְׂאֵךְ עַל פִּי פֶן אֶסוּר לְהִיּוֹת בְּעֵצְבוֹת וּמְדָה שְׂחָרָה, וְקַל לְשַׂמֵּחַ מְאֹד בִּישׁוּעַת ה', בְּפִרְט בְּעֵת שְׂמֻרְחָיִם קֶצֶת בְּחֶסֶדוֹ, וּמִשְׁפִּיל עַל דְּבַר יוֹכַל לְהַבִּין מַעֲט, אִיךְ לְהִתְנַהֵג בְּזָה, לְדַע תְּמִיד שְׂעָדִין חֶסֶר לוֹ הִרְבָּה מְאֹד מְאֹד, כְּמַעֲט בְּלִי שְׂעוּד, וְאֵךְ עַל פִּי פֶן יִהְיֶה בְּשֻׂמְחָה תְּמִיד, פִּי גַם בְּעֵת נְשִׂאֵר לְאֵדָם חֶסֶר וְשִׁלּוֹם וְנִקְמָה לוֹ שְׂאֵינן הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ פּוֹנֶה אֵלָיו כָּלֵל, אִיךְ עַל פִּי פֶן צְרִיכִין לְהִיּוֹת בְּשֻׂמְחָה תְּמִיד וְלִמְצוֹא תְּמִיד אִיזָה הִרְחֵבָה אֶפְסוֹ אֲזוּ, בְּבַח' אֲבַצֵּר הִרְחַבְתִּי לִי, וּמִכָּל שֶׁכֵּן בְּעֵת שֶׁהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ מְאִיר פְּנֵי קֶצֶת וּמְקַדְּמָה לִי שֶׁפֶדֶר שְׂמֻעָתָ מִמֶּנִּי שִׂיחָה זֹאת, וְאִי אֶמְשֹׁר לְבִאֲרָה בְּכֹתֵב הַיִּטֵּב, אֵךְ בְּאֵתִי כְּמִצְוֵי, וְאֵם תִּזְכֶּה תִּשְׁמַע עוֹד מִמֶּנִּי בְּזָה, וְגַם שְׂאֵרֵי שִׂיחוֹת קְדוֹשׁוֹת הַנוֹבְעִים מִדְּבָרֵי הַפְּרָאִים זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה, שֶׁהֵם כְּמַעֲנֵן הַנוֹבֵעַ שְׂאֵינֵנו פּוֹסֵק, מִיָּם חַיִּים דְּלֵא פְּסָקִין הַמְּסֻתְרִין מִכָּל הַתְּמָאוֹת שְׂעוֹבֵלִם, הַמְּזוֹרְפִים בְּמִאֲמֹד הַקְּדוֹשׁ קָם רַבִּי שְׂמַעוֹן שְׂאוּמְרִים קָדָם כָּל נְדָרֵי, פִּי מְבַאֵר שֶׁהֵם מִן דְּאוּרִיָּתָא וְכִי עֵץ שֵׁם. יוֹתֵר מִזֶּה אֵיךְ פְּנֵי לְהֶאֱרִיךְ.

דְּבַרֵי אֲבִיךָ הַשְּׂמֵחַ בְּדְבָרֶיךָ וּמְצַפֶּה לִישׁוּעָה שְׁלֵמָה מִיָּדֶךָ
נָתַן מִבְּרַסְלָב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדש	יום	ליקוטי קמא	ליקוטי הלכות ה"ד	משנה ברוכה ה"ב	דף הובנו	י"מ מוהר"ת
שבת	ו	מנו	סו	כט	ה	ג	נג
א	ז	מה	סו	כט:	ו	ד	נד
ב	ח	מוד	סח	ל	ז	ה	נה
ג	ט	מה	סט	ל:	ח	ו	נו
ד	י	מוה:	ע	לא	ט	ז	נד
ה	יא	מו:	עא	לא:	י	ח	נה
ו	יב	מו:	עב	לב:	יא	ט	נט

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן ל"ג

עיון

כולם מצפים לגאולה

הציפייה לגאולה היא חלק בלתי נפרד משגרת חיינו, אבל לא תמיד זוכרים לגשת למקום הנכון ולטעום גאולה.

גם את שליטתו המוחלטת בכל חלקי הטבע, בכל פרטי הבריאה, גם בפרטים הזעירים ביותר. העולם של אחרי יציאת מצרים בשום אופן איננו זה של לפני יציאת מצרים. לאחר התגלות שכזו אדם רואה את המציאות באור אחר לגמרי. הכל מושגח, שום דבר אינו מובן

האדם שואף לדרור, מתפתל ומגשש, מתאמץ להיחלץ באופן כלשהו מגזירת הגלות. הוא מייחל לגאולה, מתפלל על מצבו וגם עושה אי אלו השתדלויות להחיש את ישועתו. מסתמא הוא עובד כדי להתפרנס, מחפש עצה אצל מביני דבר, נוקט בצעדים שעשויים בעזרת השם לשפר את מצבו. כך נוהג אדם בריא. הבה נשאל: היש סיכוי שההתרחשות שתיארנו קשורות באופן כלשהו לסיפור יציאת מצרים? את התשובה אנחנו עונים לעצמנו בשאלה: מדוע שיהיה כזה קשר? הקשיים שלנו אלו בעיות שקשורות אלינו, לפגמי האופי ולקטנות שלנו. גלות מצרים היא מאורע רוחני, תנכ"י, משהו שקשור לנצחיות. אולי מפני שאנו סבורים כך, זו הסיבה שאיננו מצליחים למצוא את אותה דלת סתרים המפרידה בין גלות לגאולה...

לטעום חירות

להווי ידוע: הגלות אחת היא. גלותו של הילד בחברת חבריו המציקים. גלות של אדם בתוך ביתו ובקרב צאצאיו וחניכיו. גלותו של איש עמל בפרנסתו הדחוקה. גלותו של בן אדם בבדידותו המעיקה, כל אלו חלקים מגלות אחת גדולה. הגאולה אף היא תיגע בכל הקצוות הללו. גאולת הכלל צועדת יחד עם גאולת הפרט. ואם הבינונו זאת, אולי נצליח להבין גם איך כל הגלויות הללו קשורות למצרים ואיך גאולתנו הפרטית תלויה ביציאת מצרים. לכשנבין זאת יימצא בידנו אחד הכוחות החזקים בתבל.

אם אנחנו רוצים אי פעם להיגאל באמת, לנטוש את בית הכלא ולזכות לחירות אמיתית, בתוך עצמינו - עלינו לחפש את ההזדמנות בה זכינו כבר פעם בחירותנו. גנוז שם כוח עצום, הוא השורש שלנו. רק משם נוכל לדלות כוחות להשיג גם היום, גם עכשיו, וגם בעניינים הפעוטים ביותר לכאורה, את גאולת הנפש לה ייחלנו. כדאי שנדע, אנחנו תופעה יחידית בתבל. אין עוד עם שנבחר 'גוי מקרב גוי' על ידי בורא עולם בכבודו ובעצמו. לא היו אומה ולשון שזכו לגילויי חיבה כפי שזכינו אנו. ועוד בפני מיליוני עדים. העולם כולו ראה ושמע את התרחשויות יציאת מצרים וקריעת ים סוף, קבלת תורה, מן במדבר, ענני הכבוד והכניסה לארץ ישראל. יציאת מצרים היא השורש הקיומי שלנו. טמון שם כוח עצום.

היציאה ממצרים היא התגלות אלוקות. השם יתברך גילה אז לא רק את אהבתו הבלתי נתפסת לישראל -

הגלות אחת היא. גלות של אדם בתוך ביתו ובקרב צאצאיו וחניכיו. גלותו של איש עמל בפרנסתו הדחוקה. גלותו של בן אדם בבדידותו המעיקה, כולם גלות אחת

תיקון האמונה

כל החסרונות הינם תוצאה של חסרון האמונה. היכן שיש חסרון - הוא מתחיל בחסרון האמונה. כל שלב בגאולה הוא תולדה של תיקון האמונה. ביציאת מצרים הושלמה האמונה שלנו בהשם, לפיכך זכינו להיגאל. כדי לשכפל את הגאולה הזו גם היום, מוכרחים להתחבר לכוח מספיק גדול שיאפשר לנו להגשים את הגאולה גם בהווה. הכוח הזה מצוי במצוות זכירת יציאת מצרים. פעמיים ביום מזכיר כל יהודי את יציאת מצרים. זו איננה רק הזכרה, זו התחברות להתרחשות עצומה שעדיין מדהדת בבריאה.

ממצרים יצאנו בכוח עליון, פשוט וברור שבשעת היציאה לא היינו במקום הטבעי שלנו. הנס העלה אותנו לגבהים. המראנו. גם היום אי אפשר להיגאל בזכות ידיעות וחכמות, מוכרחים גם סיוע עליון. אנחנו יודעים שממצרים יצאנו בעקבות משה רבינו. הצדיקים הם מורי הדרך שלנו, והם הובילו אותנו מעבר לחומות. גם היום, את דרכנו מגלות לגאולה נעשה בעקבות הצדיקים. באמצעות ההתקשרות בנשמתם. על ידי התחברות אליהם.

מדי יום מתגלגלת לפתחנו הזדמנות להיגאל. ההזדמנות חבויה בצנעה בהזכרת סיפור יציאת מצרים. אם נתייחס לסיפור כאל מאורע היסטורי, גאולתנו אף היא תישאר בבחינת רעיון שכזה. עלינו להתייחס לזכירת יציאת מצרים כאל שיבה ממשית להתרחשות העצומה. סיפור יציאת מצרים אמור לעורר התפעלות אמיתית בלב. התרגשות. התפעמות. זה בדיוק מה שמעוניינים לעשות גם עמנו.

קידוב רחוקים

על משה צדוק'ס אמרו אז שהוא הלך והתחבר עם הכנופיות, עם הרוצחים, הוא הלך, מסכן, יחד איתם רח"ל.

אחר כך כשהקומוניסטים כבר נכנסו, הם כבר עשו שקט, ליהודים היה יותר טוב, היתה להם רח"ל את האפיקורסות, אבל בגשמיות הם היו נזהרים מלהרוג יהודים, הם הרגו את כל הכנופיות, כשנודע להם שמשה צדוק'ס הלך יחד עם הבאנדעס הם ירדו לחייו, ובניסי ניסים הוא ניצל ולא הרגוהו.

בינתיים נפטר אביו רבי צדוק, הוא היה יהודי בעל עגלה, והוא נכנס לקלויז לומר קדיש. בשום בית כנסת לא הכניסו אותו, אז הוא נכנס לבית הכנסת ברסלב, שם הרי לא זורקים אף אחד.

הוא היה אומר קדיש, אבל תפילין הוא לא הניח. ניגש אליו יענקל' זיטומיר ואמר לו: 'משה, אתה אומר קדיש, תניח כבר תפילין. נו, תן לי תפילין'. הוא הניח לו תפילין והלך לו מיד.

אח"כ נעשה משה צדוק'ס כזה בעל תשובה, נורא! אני זוכר כשלקחו לנו את הבית כנסת ולא היה לנו מקוה, אמרתי לו 'התיקון שלך שתעשה מקוה'. הוא חפר באורוות הסוסים למטה מחמישים מדרגות בעומק, עד שמצא מעיין, זה היה קר עמוק וחשוך. ושם היינו רגילים לטבול. במסירות נפש.

והלשינו גם עליו, באו הקומוניסטים שאלו אותו למה יש לך מקוה. באו ומצאו רק אורוות סוסים, כי מלמעלה היה מכסה, ועל המכסה היה התבן של הסוסים. וכך עזבוהו.

כשהיה רבי אברהם שטרנהרץ בא לציון הק', היה סועד בביתו שהיה סמוך ליד הציון למטה, כי סמך על כשרות שבביתו.

משה צדוק'ס היה רגיל לחזור מהציון עם עיניים נפוחות מבכי, היה שופך כל שיחו ומתייפח בבכיות כאלה, זהו הכח של הרבי לקחת כזה משה צדוק'ס ולהפוך אותו לבעל תשובה גמור.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

שני עדים שהעידו בבית דין על אדם שעבר עבירה, ונחקרו ע"י הבית דין ונתקבלה עדותם, מותר לקבל אותו הלשון הרע שספרו. אבל אם עדיין לא נחקרה עדותם בבי"ד, אלא שמספרים חוץ לבי"ד, אסור לקבל דבריהם. והם חשודים לשקר. ואף שמדברים לתועלת צריכים עדיין חקירה בבי"ד. [חוץ מעדות על מלשינות שאין צריך ע"ז קבלת עדות בבי"ד, אבל צריך חקירה חוץ לבי"ד].

אמנם צריך לחשוש למה שסיפרו העדים לשמור עצמו מהנזק העלול להיות מאותו ענין שספרו, אם הוא אמת, אבל אסור לקבל דבריהם ולגנות את האדם שספרו עליו חוץ לבי"ד.

מותר להביא העדים לב"ד שיעידו לו, וגם זה בכלל לחשוש ללשה"ר, ואינו נכלל באיסור קבלת לשה"ר.

הדיינים יכולים לקבל דברים ניכרים מפי עדים, אף שאין יכולים לחייבו ע"פ ז', יכולים לכפותו להודות באשמה. (קיצור הל' ל"ה ת, א')

וזה בחינת "וראה ושמוה בלבו" שעי"ז היתה עקר גאפלת מצרים, ע"י שאהרן לא התקנא בגדלת משה אחיו הקטן ממונו. הינו כי עקר הגאפלה על ידי שמוחה, שעקרה על ידי אהבת הבריים:

ליקוטי הלכות, הודאה ו, סא

נקודות הדרנה בפרשה

קטנותה. וכשזוכים למצוא אותה מלמטה, אז נתקדש החודש, ועל פי קידוש זה קובעים גם את החגים והמועדים שלאחריהם.

קידוש החודש - אף שכל נקודה טובה מאירה מעצמה, אך ממצות קידוש החודש למדים, שתיוקן הלבנה, היא דייקא כאשר עם ישראל מחפשים מלמטה לגלות את מעט האור שנוגד בתחילת חודש, היינו כאשר אדם מתעורר מלמטה לחפש ולבקש איזה נקודה של חיבור עם ה' דייקא בזמן של הסתרה, ודווקא מפעולה זו הולכת ונשלמת הלבנה מפגימתה.

קידוש החודש - גם אחר שזוכה למצוא את נקודת המולד, עדיין אין החודש מקודש, עד שיאמרו בית דין מקודש, כי מצד אחד קידוש החודש תלוי בחיפוש של האדם, אלא שהקידוש פועל נעשה על ידי הצדיקים בחינת בית דין. כי באמת זהו עבודת הצדיקים הרוצים לקרב את הגאולה, על ידי שמתקנים את השכינה בכח זה שמתחילים למצוא נקודת אור של נקודה טובה אחת קטנה. כי זה עיקר עסקם של הצדיקים בדורות האחרונים, ללמד זכות על ישראל ולהשרות השכינה בתוכם שיהיה כח ביד ישראל להרגיש קרובים אל ה', על ידי שמחפשים ומבררים בתוך כל התגברות הרע, קצת נקודות של אור, אמנם רק אחר שישאל מחפשים ומבקשים ומגלים את הנקודה טובה.

יצאת מצרים - מצות עשה דאורייתא לזכור ולספר ביציאת מצרים, כי מהניסים הגלויים שנעשה ביציאת מצרים, נוכל לשים לב שה' מנהיג את העולם שלא כדרך הטבע, וזהו עיקר העבודה בפרשה זו לשים לב לניסים והנפלאות שה' מנהיג את העולם (רמב"ן פרשת בא).

יצאת מצרים - ה' הוציא אותנו ממצרים לפני הזמן, כי אילו היינו נשארים עוד מעט, אזי היינו שקועים בכל המ"ט שערי טומאה. ועל כן לאחר יציאת מצרים היינו צריכים להתברר ולהזדכך בימי ספירת העומר בשביל קבלת התורה. וכך הוא הדבר בכל אחד, שפעמים אדם זוכה לאיזה גאולה בעבודת ה', ותיכף לאחר מכן עובר עליו נסיונות קשים, אל יבהל האדם בראותו כך, כי צריך לדעת שהגאולה היה לפני הזמן ויש לו להשלים עוד הבידור (ליקו"ה ברכת הפירות ה').

קידוש החודש - במצות קידוש החודש טמון כל סוד עבודת עם ישראל, שלכן גם היא המצוה הראשונה, שהתורה היתה צריכה לפתוח עמה. השכינה הק' נקראת בשם 'לבנה', ובנין הלבנה הוא דווקא על ידי מציאת נקודות טובות מתוך החושך והקטנות, שהרי עיקר מצות קידוש החודש, הוא לא באמצע החודש, בעת שנתגלית הלבנה במלוא הודה ותפארתה. אדרבא, המצוה היא לחפש ולדרוש ולהסתכל היטב על נקודת ההתחלה של מולד הלבנה דייקא כשהיא בתוקף

הליכות

שיחות ומנהגים

זמן

חמש דקות - אמר לי, וראה רבי נחמן אף שמתבוננת מתפלל ונוסף שיחו לפני ה' יתברך, ומרב לחץ הזמן והחזק הביט כל העת רבי נחמן סולטשינער על מורה השעות, לראות אם עברו כבר חמש דקות. פכלות הזמן, כשרמז לו רבי נחמן שכבר עברו חמש דקות, אמר לו מוהר"ג ב"שמוחה: "נחמן, גרוסע פינעך מינט!" - "נחמן, חמש דקות גדולות!" ומשך והאריך בתבת ג' ר ו י ס' (גדולות) לרב שמתחנן בתמימות רגעי התפלה וההתבוננות שצקה לחטוף על אף רב הטרדה והדחק: (שיש"ק חלק ג' סימן קסד)

סוחר אהרן מאנשי שלומנו נסע עם סחורה, ונדרך נסיעתו ירד גשם שטוף, ופרש האיש "פאלאקטע" (יריעה) לאהל, וישב ללמוד; וכן קב עבר שם מוהר"ג ז"ל בעגלה אחרת, וקרא אותו לעלות אליו לעגלתו. אחר כך ספר מוהר"ג ז"ל שראה שהאיש נהנה מאד מהגשם היורד, כי בגללו יכול היה לעבד יותר את השם יתברך. מחמת שראי אפטר לסוחר בעת גשם שטוף כזה: (שיש"ק חלק ג' סימן קסה)

אמר פעם רבנו לענין כל מה שיעובר על האדם בפרטיאית ובכלליאית, שאף על פי שפן האמת, מה שיעובר על כל אחד, אבלי ביינתים הזמן פורח ועובר, ואין הזמן מתפעל ממה שיעובר באמצע דרכו, ונמשך וזמנה הדבר לבית שבוער ונשך. והשעון שבבית לא אכפת לו, ואינו מתפעל מכל הסובב, וממשיך לפעול ולהקיש כדרכו; ואמר בזה הלשון: "די שטוב גרענט, און דער זייגער גייט" - "הבית בויער, והשעון הולך" כי ישעון הזמן אין מפקסין הלכוי בגלל הטרפות והצרות והאיסורים והמניעות והבלבולים העוברים בעולם בפרטיאית ובכלליאית: * (רבי אליהו וויזין ז"ל) (שיש"ק חלק ג' סימן קסג)

דרכו של רבי נחמן סולטשינער היתה להקין ולהיטיב את הניירות והטמין החמין לכבוד שבת קודש בבית מוהר"ג. פעם פעם שבת קודש, כשהיה עסוק להיטיב את הניירות סמוך מאד לכניסת השבת, נגש מוהר"ג אל פתח הבית והניח את ידו על המחזה שבדלת, ואמר לו: "נחמן, עם וועט זיין פינעך מינט - זאלסטו מיר זאגן" - "נחמן, קשתעברנה

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה ל"ג מאמר ט'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ג] והנה יש שני מיני ימים, ימי טוב וימי רע. כמו שכתוב (קהלת ז'): "ביום טובה היה בטוב, וביום רעה ראה". הינו שצריך לאדם להסתכל שם היטב היטב, בודאי ימצא שם ימי טוב, הינו תורה והימים נקראים מדות, כמו שכתוב (תהלים ל"ט): "ומדת ימי". והמדות הם התורה, פי אוריתא פלה הם מדותיו של הקדוש ברוך הוא, פי התורה מדברת מאהבה ויראה ושאר המדות. ובה ברא הקדוש ברוך הוא עקמין, וכו' ואותיות התורה הם המתיין את כל דבר ודבר, אלא כל מה שהמדורה היא למטה, שם הם אותיות התורה בצמצום יותר ממה שהיו במדורה יותר עליונה, ואינם מאירים כל כך כמו למעלה במדורה עליונה, וכו' אזי אותיות בולטות ונתראים ומאירים ביותר. פי מתחלה לא היו מאירים כל כך, כי לא קבלו אור מלמעלה, כדי שלא יקבלו יומי רע יותר מכדי חיונו. ועכשו שנתבטל הרע, ונשארו אותיות התורה לבד, אזי מקבלין אור רב מלמעלה:

אותיות התורה

הנה כבר נתבאר במאמרים הקודמים עניין הברור במדותיו ובמאורעותיו שמתבאר באות זו, שהוא עיקר דרך העבודה והתיקון שמתבאר במאמר הזה, אמנם יש בזה עוד נקודה יסודית שלא נתבאר, והוא מה שרבינו מדגיש כמה פעמים שהמדות היינו התורה, ושכל מדרגה יש את אותיות התורה שמחיים את המקום והם מאירים כשמכניעים את הרע, ומבואר שזה עניין יסודי מאוד בביורו הטוב והרע ובשלוש במדותיו ובמאורעותיו, ונבאר קצת עניין זה.

מידות דקדושה

כי באמת כל מה שיש בעולם הם "מידות", היינו או אהבה לאיזה עניין, או יראה ופחד מדבר, או התפעלות, ועל דרך זה בשאר המידות, ועיקר עבודתנו הוא להכניע את החלק הרע שבכל דבר ולהגביר ולגלות את חלק הטוב, וכגון בדבר שיש בו אהבה, להכניע את האהבה הנפולה ולהגביר את האהבה דקדושה, לבוא דייקא ע"י זה לאהבה דקדושה, וכן ביראה, להכניע ולבטל את כל הפחדים והיראות מדברים אחרים, ולהגביר את היראה דקדושה, ודייקא מתוך הפחדים והיראות החיצוניות לבוא ליראה דקדושה, ועל דרך זה בהתפעלות ובנצחון ובחן ובתענוג, שכל דבר יש בו צד הקדושה וצד של היפך מהקדושה שהוא הסתרה וריחוק מהש"ת, ועיקר תכלית האדם בעולם הזה הוא "בגין דישתמודעין ליה", ואין דרך אחרת בעולם הזה להכיר ולדע מהש"ת, רק ע"י המידות, לראות ולהכיר את חסד הש"ת ועוצם גבורותיו ונפלאותיו, ועל דרך זה בשאר המידות, והדרך לבוא לזה הוא דייקא ע"י כל המידות שיש בעולם בכל דבר ודבר, ויש כח לאדם לברר ולהכניע את צד הרע והתאוה שמרחיק את האדם מהש"ת, ולהגביר את צד הטוב שמגלה את הש"ת במקום הזה ומקרב את האדם להש"ת, שזהו עיקר הברור במדותיו, שהוא השלום במדותיו שזה עיקר העבודה והתיקון.

הברור הוא ע"י התורה

אבל עיקר הדרך שלנו לברר את המידות הוא רק ע"י התורה, להסתכל על כל דבר בהסתכלות של התורה, כי כל התורה מדברת מאהבה ויראה, והוא הן בנפולות התורה, ובעיקר פנימיות התורה וכפי שיתבאר, וזהו הדרך שלנו למעשה לברר את האהבה והיראה הנפולה ולהיכנס לאהבה ויראה דקדושה [ועל דרך זה בשאר המידות], ע"י שאדם מקשר את מחשבתו ודעתו לחלק של התורה שיש בדבר הזה ובעניין הזה, וע"י יש בכח האדם לברר כל דבר בעולם.

כי אפילו בפשטות, כל מצוה שבתורה מגלה את האהבה והיראה, ומלמדת את האדם להתרחק ממאכל אסור כי ע"י הוא מגביר את כח הקליפה

המרכבה ששקעה בבוץ

היה זה כשרצה הרה"ק רבי דוד מלעלוב לנסוע לרבו הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק, אולם לא היה בידו לשלם לעגלון. מרוב תשוקתו לרבו החל לעשות את הדרך ברגל. בעודו מכתת רגליו חלף במקום אחד מעשירי וורשה, "להיכן הנכם נוסעים?" שאלו, "לליזענסק" השיב העשיר. "שמה תקחוני עמכם?" ביקש. הגביר הסכים.

הפוך את הדין לרחמים ציון הרה"ק רבי דוד'ל מלעלוב זי"ע

רבי דוד נראה היה פשוט בחיצוניותו, לבוש דל ומרופט, וכל חזותו הפוכה לגמרי משל בפנקסו.

נקפו העתים והגלגל התהפך על העשיר, מצבו הכלכלי הידרדר, בתוך תקופה קצרה נאלץ למכור את אחוזתו, עד שהפך לעני מרוד. הוא נאלץ להתהלך בין הארחי פרחי, וקיבץ נדבות מאנשים.

באחד הימים הגיע לוורשה, שם הבחין באדון נוסע במרכבתו, כדרכו פשט את כובעו לפניו, כדי שייח בו מטבעות אחדות. להפתעתו פנה אליו האדון "אתה מכיר אותי?" הוא נבהל והחל לנוס מהמקום, אך האדון פקד על משרתו שירוך אחריו וביאו. אחר הרגיעו ואמר לו "אתה זוכר שהצלת אותי פעם מהבוץ?" העני נזכר באחת באותו מאורע. "איך זה שהתהפך עליך הגלגל?" תמה הגוי. שח לו העני את אותו מעשה עם רבי דוד מלעלוב, וסיים "חושבני שנעשיתי שזלזלתי בעני הצדיק הזה"

בו במקום רשם לו האדון המחאה על סך אלפיים רובל. העני פדה אותה בבנק, קנה לו בית קטן, והחל לסחור, ואט אט שב לעשירות.

באותו זמן כבר לא היה הרבי ר' אלימלך בהאי עלמא. אולם רבי דוד מלעלוב כבר נתפרסם כצדיק, והעשיר נסע לחלות פניו. בהיכנסו לא הכירו. אולם רבי דוד הכירו מיד וביקש ממנו שיספר לו על הקורות עמו בשנים האחרונות, ואז אמר לו "אני הוא אותו עני. דע לך שכששחקת ממני נגזרה עליך מיתה מן השמים, אולם כשנכנסתי אל הרבי, דיברנו אודותיך זמן רב עד שגמרנו בינינו ועשינו פשרה שתהפוך לעני, ועני חשוב כמת ובזאת יכופר לך. וכיוון שהסעתי לליזענסק בחינם, זכית לחזור למעמדך."

באחד הימים הגיע לוורשה, שם הבחין באדון נוסע במרכבתו, כדרכו פשט את כובעו לפניו, כדי שייח בו מטבעות אחדות. להפתעתו פנה אליו האדון "אתה מכיר אותי?" הוא נבהל והחל לנוס מהמקום, אך האדון פקד על משרתו שירוך אחריו וביאו. אחר הרגיעו ואמר לו "אתה זוכר שהצלת אותי פעם מהבוץ?" העני נזכר באחת באותו מאורע. "איך זה שהתהפך עליך הגלגל?" תמה הגוי. שח לו העני את אותו מעשה עם רבי דוד מלעלוב, וסיים "חושבני שנעשיתי שזלזלתי בעני הצדיק הזה"

בו במקום רשם לו האדון המחאה על סך אלפיים רובל. העני פדה אותה בבנק, קנה לו בית קטן, והחל לסחור, ואט אט שב לעשירות.

באותו זמן כבר לא היה הרבי ר' אלימלך בהאי עלמא. אולם רבי דוד מלעלוב כבר נתפרסם כצדיק, והעשיר נסע לחלות פניו. בהיכנסו לא הכירו. אולם רבי דוד הכירו מיד וביקש ממנו שיספר לו על הקורות עמו בשנים האחרונות, ואז אמר לו "אני הוא אותו עני. דע לך שכששחקת ממני נגזרה עליך מיתה מן השמים, אולם כשנכנסתי אל הרבי, דיברנו אודותיך זמן רב עד שגמרנו בינינו ועשינו פשרה שתהפוך לעני, ועני חשוב כמת ובזאת יכופר לך. וכיוון שהסעתי לליזענסק בחינם, זכית לחזור למעמדך."

לחידודא

לעיוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

תשובה לחידה הקודמת:
 "ומה אעשה לך, כי נן ברא הש"ת את האדם" על מה נאמר? "ש... יהיה בניסן ובמלחמה בכל עת ובכל יום, ואמלי הקב"ה עוזרו וכו', ונבר החוקתין הרבה ע"פ הדברים שקיבלתי ממנו ז"ל הפוך בהם והפוך בהם וכו' - עלים לחתופה קלג

איזה מתנה צריכים להשתדל לקבלה באהבה ובשמחה עצומה? ש"ד

זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור ספרי רבינו
 הזוכה: נתן פערטל וזמ"ב
 זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור ספרי רבינו

לכבוד מערכת עלה לתרופה שלום רבינו באות ז' אומר 'ויכול כל אדם לטעום אור האהבה שבדעת...אפי עכשיו בתוך הימים...המידות והימים נכללים בלב, כמשאחז"ל רחמנא ליבא בעי, ובלבד שיכוין את ליבו לשמים, כי עיקרן של המידות הוא הלב'

וכל המעיין משתומם מה הקשר בין הראיות לכן שהמידות נכללים בלב,

ועוד מה ר"ל שהמידות והימים נכללים בלב.

אך באמת כאן טמון סוד עצום ונפלא הנוגע לכא"א,

והעניין הוא שע"פ המבואר בתורה, הצמצום והסתרת נוכחות השי"ת זה המידות,

ורבינו מגלה שכל הצמצום והמידות שמהם כל ההסתרה, הם כולם נכללים בלב של היהודי וזה כל המרחב היחיד שלהם,

ואין באמת שם הסתרה וחלל פנוי מאלוקותו, חוץ מהלב של האדם, ומשם מגיע כל המידות

ותפיסת המקום והזמן, שבכוחם יכול האדם לשאול היכן אלוהים, ויהיה נדמה לו שרוחק מהשי"ת,

לכן התפקיד של כל אחד זה לעשות שלום בין הדעת-ללב, שהוא החלל הפנוי והצמצום, ולהצליח להחדיר אל הלב את

ההארה שהשי"ת נמצא איתך, ואתה יכול וצריך לעבדו,

ומאחר שכל המידות נכללים בלב

לכן כשהאדם יכפה את יצרו, שעניינו של היצר זה תפיסת ריחוק וחילוק, ממילא יבטל את כל המושג ריחוק, מפני שבאמת אין לו מציאות חוץ מבלב שלך,

וממילא כשהלב טועם את הדעת הזו, כבר לא יהיה לו חילוק בין טיבו לעקו, שכל מציאות התחלקותם זה בלב שלא משיג את הדעת,

ועל כן כשבלב שלך יהיה שלום ממילא בכל העולם יהיה שלום וגם הזאב והכבש לא יריבו, שהרי כל הריב שלהם זה רק

בדעות תפיסת הלב שלך, ועתה יבואר היטב מהי ראיית רבינו,

ולכן לא יכול אדם לטעון שרועה שלום אך מה לעשות שיש בעולם כ"כ הרבה ימי רע, מפני שכלפי כל אחד כל נתינת המקום לחילוקים נמצאת אך ורק בליבו, וכשיקשרו לדעתו ממילא יגלה את אותיות התורה בכל מקום, שנזכה שליבינו יהיה ברשותינו.

שלום כהן בית שמש

ומתרחק מהשי"ת, ולעומת זאת התורה מלמדת את האדם את המצוות שעל ידיהם יוכל להתקרב להשי"ת, [וכפי ששיערה חכמתו יתברך בכל מצוה ומצוה שדייקא ע"י הפרטים האלו יוכלו להתקרב אליו יתברך כפי שמתבאר בהמשך המאמר באות ד]. וככל שאדם מתרגל להתבונן בפשטות בכל דבר שעושה, שהוא מתרחק מעבירות כי מפחד לא להתרחק מהשי"ת, ועושה מצוות כי עי"ז הוא יכול להתקרב להשי"ת, כך הוא מברר בכל עניין ובכל מאורע שעובר עליו, ומכניע את הלבוש והכיסוי ומגלה את הדרך להתקרב להשי"ת באותה מדרגה, כי בכל מקום ובכל מדרגה יש נקודה של סוד מרע או עשה טוב שהוא הדרך להתקרב להשי"ת מאותו מקום, וככל שיתבונן האדם בזה, כך הוא מברר את מדותיו ומאורעותיו וממשיך "שלום" במדותיו ובמאורעותיו.

ובעיקר בפנימיות התורה שבזה מתגלה הרבה דרכי מחשבה של אהבה ויראה בכל סוד מרע ובכל עשה טוב, ובכל דבר שעובר על האדם, שזהו כל הליקוטי הלכות שמבאר דרכי מחשבה שאם האדם יתבונן בהם ויחשוב עליהם, יוכל עי"ז להתקרב להשי"ת בכל דבר שעושה [שזהו השלום במדותיו]. ובכל מאורע שעובר עליו, [שזהו השלום במאורעותיו]. וזהו עיקר התכלית של הספר הקדוש ליקוטי הלכות, שהוא התורה שמתגלה עי"ז הצדיקים, שע"י האדם יכול לזכות לשלום במדותיו ובמאורעותיו, כי אם האדם מתבונן בדרכי התורה שמגלה מוהר"ן על פי דברי רבינו, יש לו את הכח לראות את אותיות התורה שבכל דבר ובכל עניין הן בעלייה והן בירידה, ולכפות את חלק ההסתרה והלבוש שמשתר על הדרך להתקרב להשי"ת במקום זה, ולעשות מה שכוחו מתוך אהבה ויראה ודבקות עד שיזכה להתקרב להשי"ת בתכלית ההתקרבות מכל מקום שהוא.

יש בזה מדרגות

ואמנם יש בזה מדרגות, כי כל זמן שאדם עדיין במדרגה נמוכה ובמקום שיש ריבוי הסתרות ולבושים, קשה לו להרגיש את אור האותיות של התורה שנמצאים במקומו, כי יש עליהם עדיין לבושים וכיסויים, אבל כשאדם מתחיל להכניע את הרע ע"י שמתנייע לא להימשך אחר האהבה הגשמית אלא לקשר את האהבה לשרשה [וכפי שמאריך בזה מוהר"ן בהלכות יו"ט הלכה ב]. כך זוכה שמאירים לו אותיות התורה שבמקום הזה, ואמנם בתחילה עדיין לא זוכה להרגיש את האור רב מלעילא שמאירים על האותיות האלו, אבל יכול לזכות לבחינת אותיות בולטות, שמתחיל לראות שיש כאן אותיות של תורה, וכפי שעוסק בזה האדם יותר ויותר ועולה ממדרגה למדרגה ע"י כל מחשבה וכל בירור, כך זוכה שמאירים לו אותיות התורה יותר ויותר עד שמאיר לו הדרך להתקרב להשי"ת באותו עניין ובאותו מדרגה, [ואצל הצדיקים השלמים האותיות מאירים באור רב ועצום עד שהם בונים עי"ז את התורה].

מדור הקליפות

אבל אם האדם אינו עוסק בתיוקו, הוא ממילא "משוקע במדור הקליפות", כי בכל דבר יש קליפות שמכסים ומסתירים את השי"ת, ואם האדם אינו עוסק לברר ולהכניע את ההסתרה, ולברר ולגלות את הטוב והאלקות שיש כאן, נמצא שהוא נכנע להסתרה של הקליפה ולא גילה את האלקות שיש במקום ובדבר הזה, וזה המציאות שהזכיר רבינו שאדם "משוקע במדור הקליפות", [ואמנם יש בזה הרבה מדרגות וכפי שהזכיר רבינו שכפי המדרגה כן ריבוי הלבושים וההסתרות, אבל בכל מדרגה ההסתרה היא הקליפה וכשאדם לא עוסק לגלות את ההסתרה פירושו שהוא נשקע בקליפה שבמדרגה הזו, ואמנם יש ג' קליפות טמאות וקליפת נוגה, שג' קליפות טמאות הם ע"י עבירות ואיסורים ממש, וקליפת נגה הם ע"י דברי הרשות שאדם לא מברר, אבל רבינו כאן לא חילק ביניהם וכלל את כולם בלשון מדור הקליפות, כדי שנתעורר ונבין שאם אדם לא עוסק לגלות את הטוב, הרי הוא נתן ממשלה ואחיה לקליפה, וגם קליפת נגה היא ממש קליפה].

טעם גן עדן

תורה ל"ג [ח]

שלום בין ישראל

אחד ממקומו בזה העולם הגשמי. ועל כן לא שייך לאדם להדבק בה', הוא לבדו עם השי"ת, כי הדביקות בהגדרת מאמר זה, היא לחזור לראשית המחשבה של עם ישראל היה אחד בדעת העליון כביכול. וזה צריך בכל פעם שאדם מעורר עצמו לדביקות בה', לבדוק עד כמה אוהב הוא את ישראל, כי אי אפשר זה ללא זה.

אך והשגה זו היא האהבה שבדעת. אך עוד התבאר במאמר זה, שעיךר הכפירה הוא שנדמה לאדם שבמקום זה אי אפשר לעבוד את ה' כי אין אלקות באותו מקום. ועל כן צריך האדם לשבור את היצר, ולמצוא את התורה בפרטיות שיש באותו מקום. וכמו כן כאשר אדם אינו אוהב את חבירו, זה מחמת הטעות שנדמה לו שבאותו המקום אין אלקות, ועל כן אם הולך בדרך הזה, למצוא בכל מקום את התורה, ממילא הוא גם יודע למצוא תורה ונקודות טובות כל אדם, כי מסתכל היטב ברע, עד שמוצא את ה'אהבה שבימים', האהבה שה' אוהב אותו על ידי התרי"ג מצוות שעשה.

א] רביז"ל מזכיר בתחילת המאמר שעל ידי שאדם מוצא את השי"ת בכל דבר, אזי יכול לאהוב את השלום ושיהיה שלום בין ישראל. ולכאורה בהמשך המאמר אין מבואר הדרך בפירוש איך נעשה שלום בין ישראל [רק מתבאר איך נעשה שלום נפלא בעולם]. אך מתוך קשרי המאמר מתבאר היטב.

ב] כי במאמר זה מתבאר איך למצוא את ה' בכל דבר. לא רק במובן הפשוט של אמונה בה' הנמצא בכל מקום, כפי שרגילים תמיד לומר. אלא בעיקר על ידי שרביז"ל מעורר בנו את ההשגה באהבה שהיה בין ישראל לאביהם שבשמיים, עוד מראשית המחשבה של בריאת העולם. כי כפי שאדם משיג את המציאות של האהבה הגדולה הזו, כך ממילא יכול למצוא את ה' בכל מקום.

וממילא מובן שהגדרה זו כוללת בתוכה את האהבה הגדולה שיש בין ישראל, כי למעלה בראשית המחשבה של בורא עולם, היינו כולנו אחד ממש, ובעת הירידה לעולם התחלקו הנשמות כל אחד במקומו לפי מידותיו ותכונותיו כדי שיהאבו את ה' כל

צעקת השובבי"ם

וטינוף ותולעים ושיקוצים וסירחון" (כוכבי אור, ששון ושמחה, תפילה ה).

לא רק שההימשכות אחרי התאוות היא שיגעון מוחלט, אלא הימשכות זו עצמה גורמת לאדם שיגעון. שכן, ככל שהאדם נמשך אחר רוח השטות של תאוות העולם הזה, כך הוא הולך ומשתגע. כי הרי "אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות. על כן, כל אחד כפי העבירות והפגמים שעבר ופגם, כמו כן הוא משוגע ממש. על כן נמצאים כמה מיני שיגעון ברוב בני אדם" (ליקוטי עצות, תלמוד תורה ד).

"וכפי ריבוי העוונות שנמצאין בהרבה בני אדם כידוע, היה ראוי שיהיו נעשים כולם משוגעים ממש. אך ה' יתברך מרחם על הבריות, ומקיים דעתם שלא ייצאו מדעתם לגמרי" (לקו"ה נטילת ידיים ו, לז).

גם אדם הנראה כבעל שכל מבריק, אם הוא הולך בשורבנות אחר שרירות לבו, הוא אינו חכם, אלא טיפש מטופש, "כי דעת של שקר וכזב אינו דעת כלל; אדר"בא, הוא גרוע מן הכסיל והפתי והמשוגע, מאחר שהוא חכם בעיניו ונתענה בחכמתו לבאר שחת" (ליקו"ה, ברכת השחרה, כח).

ובכן, זה הזמן לצאת מהשיגעון. בתקופה זו, בה אנו קוראים על יציאת מצרים, שהתחוללה על ידי זעקה, כמסופר בפרשת שמות "ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויצעקו, ותעל שוועתם אל האלקים" - זה גם הזמן שלנו לזעוק; להכיר בכך שאנו דומים למשוגעים, ולצעוק על כך אל ה' יתברך. וגם היום כמו לפני גאולת מצריים - אם נזעק אל ה' בחוזקה, יתגלה גם לנו הגואל, שירפא אותנו מהשיגעון הרחוני ברפואה וגאולה שלימה.

אנו עומדים בימי ה"שובבים", תקופה זו מסוגלת ביותר לתיקון פגמי הברית.

מה טיבה של התקופה הזאת? הבה נבדוק את שמה: שובבי"ם. את המילה הזאת אנו מכירים מימי ילדותנו... אך לא רק אז היינו שובבים; גם היום, כשהתבגרנו, עדיין יש בנו משהו 'שובב' שצריך לבוא על תיקונו. שכן שורבנות היא "מרד, והליכה בדרכי הלב מבלי הבחנה" (מצר דות ציון על ישעיה מז, י); הולכים אחרי הלב, עושים מה שמתחשק, גם כשיודעים שזה ממש לא טוב.

וכשנמשכים אחר השובבות, היא עלולה להתדרדר עד כדי שיגעון. שכן מהו משוגע? אדם שמתנובב ללא הגבלה ואינו מעביר שום פעולה במבחן ההיגיון. כך גם מי שהולך אחר שרירות לבו וממלא תאוות יצרו "הוא משרגע, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה ג ע"א): 'אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות'" (ליקוטי מוה"ר, א).

יצר הרע גורם לנו אפוא להשתובב, להתמרד, וללכת אחר משיכת הלב, וכך הוא הופך אותנו למשוגעים, שמי וותרים על תענוג נצחי, תמורת נידוד עדישים של תאוות חולפת. וכי יש שיגעון גדול מזה? ומנגד, "היש שמחה ומתיקות ונועם וטוב ותענוג כתענוג הדביקות וההתאחדות בהשם יתברך? האין כדאי להמתין על זה כל ימי חיי העולם הזה הפורחים כרגע בצל עוף הפורח ממש? היש שיגעון כשיגעון הבלתי מתרצה המתנה הזאת ומחליף כל זה בחמדת צואת החביות, הוא הגוף, המלא צואה

עומק הפרשה

החודש הזה לכם

החודש הזה לכם ראש חדשים:

חז"ל מפרשים 'שמש' רבינו התקשה בקידוש החודש עד שכביכול הראהו הש"ת באצבעו, 'כזה ראה וקדש' (מנחות כט). ואף לדורות מפליאה התורה חכמה זו, עד שאמרה עליה 'כי הוא חכמתכם ובינתכם'.

סדר ראשי חדשים אינו על ישראל לבדם, אלא אף הש"ת כביכול מבקש ביום זה מישאל להקריב שער חטאת באמרו 'הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הירח' (חולין ס). כביכול אף הוא מתכפר ביום נורא זה, על פגם מיעוט הירח, ואכן מפרשי הגמ' האריכו בדבר כל אחד לפי דרכו (עיין ר"ף שבעות א: ריט"א שם ט. ועוד). את עומק הענין מבאר מוהר"ת כי שני המאורות הם צמצומים להשיג את כבוד ה', כמובא בזוהר (ויקהל רטו. ועוד) ובמדרישים (ילקוט כי תשא שצו), תחילה התגלה כבוד ה' בעולם בגילוי רב, אך כשראה שהעולם אינו ראוי לקבלו כמות שהוא צמצם אותו בחמה ולבנה (כמובא ברש"י בראשית א, יד), שדרכם יוכל לקבל העולם את אורו הגדול, אך שני המאורות הם שני דרכים וצמצומים בהם יוכל האדם להשיג את הש"ת.

לאחר שהתמעטו המאורות, רצתה הלבנה לחזור ולהשיג את אור הש"ת ביתר שאת (כמובא בגמ' שם), אמר לה ה' 'לכי ומעטי את עצמך', כלומר, 'דרך אחת יש לך לחזור ולהשיג את אורי הגדול - מעט את דעתך'.

כשהאדם משיג איזו נקודה בעבודת ה' או מתעורר לעשות איזה מעשה טוב, באותה שעה התלהבות לבו מציירת את עבודת ה' באופן מסוים, ומחליט שזו היא עבודתו, ואתה הוא צריך לעשות בשלמות, אך העבודה האמתית היא למעט נקודה זו - ודווקא בנקודה מועטת זו להאיר את כבוד ה'.

דוגמה לדבר - עבודת התפילה, מדי פעם מתעורר האדם להתפלל כראוי, אך מיד הוא מצייר לעצמו תפילה רותחת, מחשבה מרוכזת ודבוקה בשיחת לבו, אך הש"ת ברא את העולם חסר, ואף עבודת התפילה אינה יכולה לעשות בצורה זו, מחשבות האדם משוטטות מהר מאוד לכאן ולכאן, וממילא הוא מתיימש מיד מעבודת התפילה, אך תפילה אמתית היא כשהוא מצמצם התלהבות זו ומאמין בכוחה ובגדולתה של נקודה קלה של תפילה, ומאמין שהעלה בה נחת רוח מרובה להש"ת.

זה הוא נקודת ראש חודש, לקחת את נקודת הירח כשהוא כמעט בשיא קטנותו, ולקדש דווקא אותו, אכן זו היא עבודה קשה מאד, שאף משה רבינו התקשה בה, לקחת נקודה דקה כל כך ולהאמין שהיא 'מראה כבוד ה', ואף להודיע זאת לכל ישראל, אך זו היא נחמתו של הירח וזה גם הכפרה וההשלמה שבה משלים הש"ת מיעוט זה, ומביא אותו לשלמות גדולתו להשיג על ידו את כבוד ה' למעלה מכל המחיצות והמסכים. (ע"פ ליקו"ה תפילת המנחה ז, כ).

לדבר דיבורים

כל דבר גדול נעשה מהרבה פעולות קטנות

כל בניית נפש של נער נעשה מהרבה מאוד פעולות קטנות חינוכיות. לעולם לא נוכל לדעת איזו פעולה או שיחה בנתה את הנפש. גם הנער עצמו לא תמיד יידע לומר מה בנה אותו. מעטים המה הסיפורים בהם אדם מספר שהיתה איזה שיחה חינוכית או פעולה כל שהיא, שהיא הפכה לו את החיים, בדרך כלל, האדם נבנה על ידי הרבה פעולות קטנות.

אך דווקא מחמת כן, שאי אפשר להצביע על דבר מסוים שבונה את הנער, על כן האב או המחנך מרשה לעצמו פעמים לזלזל בפעולות הקטנות האלו שברבות השנים יצטברו לאלפי נקודות קטנות שיהפכו את הנער להיות אדם עובד ה'.

כמה קל להשקיע השקעות קטנות, ולמה אין כולם משקיעים, זאת מחמת זה בעצמו שאין אדם מאמין שההשקעה הקטנה של הרגע שווה משהו, ועל כן אינו משקיע, ואילו היה משקיע כל פעם עוד מעט, אזי במשך השנים יצטרפו כולם יחד.

כל אב וכל מחנך, צריך לתפוס כל הזדמנות המזדמנת להיות עם הילדים, כמו בשולחן שבת, או סתם כך בבית, בנסיעה, בחדר שיעורים וכדומה, לדבר עוד דיבור של יראת שמיים, עוד סיפור של צדיק, ועוד מעשה של מידות טובות, לא דברי תוכחה ומוסר, אלא סתם כך לזרוק דיבור קדוש לאויר, גם אם לא מכוון דווקא למשהו מסוים, [כמובן לשים לב לשמור על טעם טוב, שיהיה נעים לקבל ולשמוע].

כל דעת של אדם מבוגר נבנה ונעשה מעוצב במשך השנים לפי הסביבה בה הסתובב, ומושגים קטנים ששמעו במשך השנים. כל דיבור שהנער שומע מיישר את המח ואת הלב, בונה השקפה נכונה, ומוליד אצל הנער רצונות וכיסופים טובים וקדושים, שלא בהכרח נראה אותם מיד, וזו הסיבה שהרבה פעמים אדם מזלזל בזה, ואינו משקיע בכיוון הזה של שיחות מיראת שמיים, ורק בדברי תוכחה ומוסר ישירים שרואה בהם תוצאות של 'תיכף ומיד'.

לא צריך לחכות ולהמתין לשיחות ארוכות ועמוקות שיש בהם כדי לשנות בן אדם, אלא אפילו סתם, איזה רעיון או ווארט שאדם ראה בעלון וכדומה, לומר זאת בבית, איננו יודעים היכן זה פוגע ונכנס.

פעמים המצב של הנער נראה כבר לא טוב, ואז האב או המחנך מתיימש וכבר אינו מאמין שאפשר לשנות את המציאות, אך חשוב לדעת ולזכור, להשליך דיבורים של יראת שמיים בכל עת מצוא, כי לא רק מה שאנו קוראים בשם הצלחה נחשב להצלחה.

לפעמים הצלחה היא דווקא נער שלא הצליחו איתו כמו שהיו רוצים, אבל בעת נסיון קשה, הוא שומר על עצמו הכל בכח איזה דיבור ששמע בצעירותו, ולא תמיד הוא בעצמו זוכר את הדיבור. ולכן צריך להאמין ממש בכל דיבור, כי באמת איננו יודעים היכן הוא הצלחה האמתית.

מתחדשים

התורה הזמנית: ארגון 'לטייל בתורת' יוצא בימים אלו בקמפיין נרחב בכלל הציבור החסידי הצמא לשתות ממימי הנחל נובע לעידוד לימוד התורה הזמנית - תורה ל"ג. ניתן לקבל חוברות לימוד מושקעות ללא תשלום אצל נציגי הארגון הפזורים בכל רחבי הארץ. המבחן הגדול יתקיים א"ה בל"ז אדר, באולמי בית ישראל, ירושלים. מלגות מכובדות לעומדים בכור המבחן. לפרטים נוספים, מבחנים שבועיים, רשימת נציגים, שיעורים, עדכונים, פניות למערכת וכו', ניתן לחייג לקו 'לטייל בתורת': 046277313.

הופיע! הקונטרס הנפלא שיכין אותך לשבת קודש: 'ליקוטי תפילות לשבת קודש' המלוקט מ: ליקוטי תפילות, תפילות ותחנונים, תפילות הבוקר, וששון ושמחה. יו"ל ע"י מכון 'אמונת חכמים' צפת. להשיג נקודות הפצה בריכוזי חסידי ברסלב. הפצה ראשית: 0533142026.

הדף היומי: בימים אלו החלו רבבות אלפי ישראל הקובעים עיתותיהם לתורה במסגרת 'הדף היומי' העולמי - בלימוד מסכת נידר. טעמו וראו כי טוב ה'!

פרויקט השיעורים: שיעורו הקבוע של הרה"ח ר' דוד מרדכי גולדנברג שליט"א: א. מדי בוקר בשעה 8:30, ב'עמוד היומי' בליקוטי מוהר"ן, בלשה"ק. ב. מדי ערב בשעה 7:20 שיעור ב'עמוד היומי' בליקוטי מוהר"ן, באדיש. שיעורים אלו מתקיימים בביהמ"ד 'נוד ישראל', במתחם בתי הכנסת, רחוב רבי אלעזר, רמת בית שמש ב'. ג. מדי יום רביעי בשעה 6:00 בערב, בהיכל ביהמ"ד הגדול דחסידי ברסלב 'אנשי הצדיק' שכונת קנה בושם, בית שמש. השיעור בלשה"ק. שמעו ותחי נפשכם!

י"ל ע"י מכון עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערסות נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

וְכָל עֵקֶר יֵצֵאת מִצְרַיִם וּמִתַּן תּוֹרָה
וְכָל הָאוֹתוֹת וְהַמּוֹפְתִים הַנּוֹרְאִים אֲשֶׁר
עָשָׂה ה' עִמָּךְ יִתְּפָרְךָ עִם אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ
מִיּוֹם יֵצֵאת מִצְרַיִם עַד הַיּוֹם הַזֶּה
בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, הַכֹּל בְּשִׁבְלִי לְפָרֶסֶם
אֲלֻמָּנוּ לְיָדְעוּ וְלִהְיוֹדְעֵי וְלִהְיוֹדְעֵי שֶׁהוּא
הַשְּׁלִיט, הוּא הַיּוֹצֵר, הוּא הַפּוֹרֵא
יִתְּפָרְךָ וְיִתְעַלֶּה שְׁמוֹ לְנֶצַח, כִּדִּי שֶׁנִּזְכָּר
לְאַמּוֹנָה שְׁלֵמָה בְּאַמְתּוֹ:
ליקוטי הלכות, פסח ז, א

יהלום

נאלת מצרים עקרה על
ידי שמחה. פי שמחה
הוא עולם חרות:

ליקוטי הלכות, פסח ב, א

אפשר להעביר מח מאחד לחבירו, זה רק על ידי שאלה וקושיא. וכמשל רב ותלמיד, שיש תלמידים שזכו לקבל מח רבם, לחשוב וללמוד כמוהם, ואיך אדם מקבל מח כמו רבו, זה רק על ידי שהרב מדבר באופן של שאלה וקושיא, ומעורר את מח תלמידו להבין מה אמר, וכך לאט לאט במשך הזמן התלמיד נכנס למח של הרב, ומושפע מאופן המחשבה של הרב. ואילו יאמר הרב רעיונות מסודרים ללא קושיא וללא שמגרה ומעורר את מחשבת התלמיד, לא יכנס התלמיד למח הרב, אף אם יודע לומר את כל מה שרבו אומר.

ולהבדיל אלפי הבדלות, אנו שקועים היטב בזוהמת מצרים, יש לנו דעת של מצרים, דעת של טבע, דעת שאינו רואה את העולם בעיניים אלוקיות, ועל כן נתן לנו ה' את התורה, דייקא באופן שצריך להתייגע להבינה, ובכל פעם שאדם מתגבר להבין עוד שאלה ועוד תשובה, עוד בירור הלכה, בזה בעצמו מוחו יוצא משעבוד הטבע, ומקבל מח אלוקי. כל גייעה קטנה, היא עוד תזוזה במח האדם להיות מח אלוקי.

עתה בימי השו"ת מדברים הרבה מהגייעה שצריך בתורה, לכאורה מהו הקשר בין גייעת התורה לבין התיקון של פגם גלות מצרים?

הנה ר' נתן כותב (ליקו"ה אפטרופוס ג') שיעקר התיקון של היציאה ממצרים הוא להתייגע דייקא בלימוד הגמרא כי זה הזיכרון של הגוף ממצרים. וכלשונו: "פי הפרוד מן צד על לימוד גמרא, שעל ידי זה עקר הגאולה. שצריך לקבל קוירויות גדול, קדם שמוכרין הקול דקדושה, שזהו בחינת לימוד גמרא, שהיא בחינת חשך ומיריות, בחינת פחיתות, בחינת חשך, זה תלמוד בבלי, שהיא בחינת וימורו את תייהם, בעבדה קשה, בקשיא, בחמור, בחמרא דשמעתתא, ובלבנים' דא לבון הלכתא, כמו שאיתא בזהר הקדוש".

למה באמת השם יתברך הביא לנו גמרא קשה ולא ברורה שצריך להתייגע להבינה?

השם יתברך רוצה שנשיג אותו ונסתכל על העולם בעיניים קדושות של החכמה אלוקית. ואין לכאורה

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו

דיני יחוד (ב)

במקום חשוך). (ג) אכן אף בזמן שאנשים כבר ישנים אז - אזי אם המקום שהם נמצאים הוא מואר היטב - נחשב כמקום המותר ביחוד. כי עדיין יש חשש שמישהו יקין ויסתכל (דה"ל שם).

(ד) מצלמה שאפשר לראות כל הנעשה שם עכשיו, או אפשר לצפות בהקלטה אחר כך - ל"א שמועיל שייחשב כמקום המותר ביחוד, למרות שאי אפשר לראותם מבחוץ וגם אין חוששים שמישהו יכנס, אבל רק בתנאי שאכן המתייחדים יודעים מזה, וגם אין להם שום אפשרות לבטל את המצלמה או למחוק את מה שצולם

(הגר"ב צ"ו ואזנר, הרי"מ שטרן, בעל מחבר תורת היחוד. ויש שהתירו רק באופנים מוגבלים מאוד: בעל מחבר עמק התשובה, משנת יוסף - הובאו דבריהם באהל יעקב קמה. וכן ראה שם בעמוד תקמ"א, תקנ"ב, תר"ו). אבל דעת הרבה פוסקים שאין מועיל בשום אופן, בפרט במקום עבודה קבוע (הגרי"ש א,

הגר"ב וואזנר, הגר"ק, הגר"נ קרליץ, חיי הלוי, הגר"מ קארפ - שם). ולמעשה נראה שאין להקל אלא בשעת הדחק גדול או כשיש עוד צירופי היתר, ולאחר בירור פעולת המצלמה ושאלת רב.

יצטרך לעמוד על כסא וכדומה כדי להסתכל לתוך הבית - נחשב 'מקום האסור ביחוד'. וכל שכן שאסור להתייחד שם אם החלון סגור בוילון או השמשה אינה שקופה וכיוצא בזה, או שהם נמצאים בפניה וכיוצא בזה שהוא מוסתר מעיני הרואים מבחוץ (דה"ל שם י"ג ובהערה כו. ומש"כ מעמידה על כסא, פשוט שבחשש ראיית שכן, גם בכה"ג הוי מקום מותר).

ופשוט שאם הוא מקום שומם לגמרי שאין שם כלל שכנים או עוברים ושבים - שנחשב כמקום האסור ביחוד בכל אופן שהוא.

(ב) אמנם 'בלילה' היתר זה הוא דוקא בזמן שאנשים ערים עדיין ויתכן שיראו אותם. והיינו שאם החשש מפני העוברים ושבים - אזי צריך להיות בזמן שעדיין יש עוברים ושבים ברחוב. ואם החשש מפני השכנים שיכולים להסתכל במקום היחוד - צריך להיות בזמן שבדרך כלל ערים עדיין. וי"א שהיתר זה אמור אפילו כשהמקום שהם נמצאים הוא חשוך, אבל 'מכוער הדבר' לעשות כן (דה"ל טו ובהערה לה. אך בתורת היחוד עמוד קב, אסר לגמרי

א. כדי שייחשב 'מקום האסור ביחוד' צריך שני תנאים: (א) שנמצאים במקום שאי אפשר לראותם. (ב) שהם בטוחים שלא יכנס מישהו לשם.

ואם חסר אחד מהתנאים האלו, והיינו אם אפשר לראותם מבחוץ, או שיתכן ויכנס שם מישהו - נחשב 'מקום המותר ביחוד', וכאשר יתבאר להלן (שו"ע ט. ובה"ל סימן ג, וראה שם סעיפים יז - יח, שדעת ר"פ שמונת ג' עם פרוץ או לבוגס בה).

ודע שבכל זה אין חילוק בין אם המקום הזה הוא בית או חדר או רכב. וכן שייכים כללים אלו גם 'במקום פתוח אבל הוא שומם'.

ב. מה נחשב 'מקום שאפשר לראותם':

(א) היינו אפילו הוא מקום שאין שום אדם זר נכנס לשם, מכל מקום אם אפשר לראותם מבחוץ 'בקלות' מהעוברים ברחוב או מהשכנים שיכולים להציץ לשם - זהו 'מקום המותר ביחוד' שמוותר להתייחד שם (ודע שאין לחשוש שיכנסו למקום שלא יוכלו לראותם, דה"ל ג הערה כט). אבל אם בכדי שהעובר בחוץ